

Life+

 หมอเฉพาะทางบาดเดียว
YouTuber ทางการแพทย์ชื่อดังที่มีผู้ติดตามกว่า 342,000 คน

เคสนี้ไม่มีสอนในตำรา

เรื่องศัลยกรรม ทางการแพทย์

เรื่องจริง
หรือแค่
ดัดไปเอง!

โดย นายแพทย์อตุลย์ชัย ธรรมมาแสงเสรีฐ

เคสนี้ไม่มีสอนในตำรา

เรื่องศึกษา ทางการแพทย์

เรื่องจริง หรือแค่
คิดไปเอง!

โดย นายแพทย์อดุลย์ชัย ธรรมาสงเสริฐ

เรื่องนี้ไม่มีสอนในตำรา

เรื่องสลับกับการแพทย์ เรื่องจริงหรือแค่คิดไปเอง!

ผู้เขียน นายแพทย์อดุลย์ชัย ธรรมาสงเสริฐ

ราคา 220 บาท

Life* สำนักพิมพ์ โลฟพลัส

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย อดุลย์ชัย ธรรมาสงเสริฐ © พ.ศ. 2568

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ

หรือกระทำการอื่นใดโดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากได้รับอนุญาต

ISBN (e-book) 978-616-08-5529-2

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8333 โทรสาร 0-2826-8589

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เป็นบันทึกเรื่องราวประสบการณ์แปลก ๆ ที่อธิบายได้ยาก ลึกลับ และซับซ้อน ไม่มีการสอนในตำรา จะเรียกว่า “เรื่องลึกลับทางการแพทย์” ก็ได้ ตั้งแต่ผมยังเป็นนักศึกษาแพทย์ศิริราช จนทำงานในฐานะแพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมตกแต่ง

ในแต่ละเรื่องจะมีบทวิเคราะห์เรื่องลึกลับในมุมมองของนักวิทยาศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น ความฝันเป็นกลางบอกเหตุว่าญาติที่ตายไปแล้วมาเยี่ยมแล้วไม่นานคนไข้ก็เสียชีวิต? ทำไมผีหรือวิญญาณสามารถบอกอนาคตได้? อนาคตทางวิทยาศาสตร์อะไรที่ใกล้เคียงกับวิญญาณ? กฎแห่งกรรมเทียบได้กับกฎข้อไหนของนิวตัน? ทำไมคนไข้ส่วนหนึ่งจึงเชื่อว่าความเจ็บป่วยเป็นเรื่องของกรรม แล้วกรรมบันทึกอยู่ในส่วนไหนของสมอง? ค้นหาคำตอบว่าอะไรที่ติดตามจิตของเราไปทุกภพทุกชาติด้วยการสะกดจิตระยะลึกชาติ? พระธาตุเกิดขึ้นได้อย่างไร? อัจฉินมนุษย์ปฤชชนคนธรรมดากลายเป็นพระธาตุได้ไหม?

อาชีพแพทย์เป็นอาชีพที่ได้เห็นเทวทูตทั้ง 4 ได้แก่ เกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่แทบจะทุกวัน ถ้าสามารถนำศาสตร์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และพุทธศาสตร์ทั้ง 2 แขนงมาส่งเสริมซึ่งกันและกัน ย่อมมองเห็นสิ่งที่เรียกว่า สัจธรรมของชีวิต เป็นกฎแห่งธรรมชาติ

“มองธรรมะให้เป็นธรรมชาติ และมองธรรมชาติด้วยมุมมองของวิทยาศาสตร์”

นายแพทย์อดุลย์ชัย ธรรมมาแสงเสริฐ (หมอเกมส์)

นายแพทย์อดุลย์ชัย ธรรมมาแสงเสรีฐ (หมอเกมส์)

การศึกษา

- ระดับประถมศึกษา - มัธยมศึกษา : โรงเรียนเซนต์คาเบรียล
- ระดับอุดมศึกษา : คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
- ศึกษาแพทย์เฉพาะทางศัลยกรรมและศัลยกรรมตกแต่ง
วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
- ศึกษาดูงานระยะสั้น : The Catholic University of Korea และ
JW Plastic Surgery Hospital, Seoul, South Korea

การทำงานปัจจุบัน

- ศัลยแพทย์ตกแต่ง ประจำแกรนด์มาสเตอร์สคลินิก
(พ.ศ. 2557 - ปัจจุบัน)
- กรรมการสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งเสริมสวยแห่งประเทศไทย
(พ.ศ. 2557 - 2559, 2563 - 2565)
- กรรมการบริหารสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย
(พ.ศ. 2560 - 2562, 2566 - 2568)
- อนุกรรมการพิจารณาข้อร้องเรียนด้านศัลยกรรมตกแต่ง
ราชวิทยาลัยศัลยแพทย์แห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2562 - 2568)

รางวัลเกียรติคุณ

- Thailand Blog Award : สาขาวิทยาศาสตร์และสุขภาพ ปี พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556
- โล่เกียรติคุณทีมแพทย์อาสา จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) โครงการแพทย์เฉพาะทางบาทเดียว ปี พ.ศ. 2559

ผลงานวิชาการ

- ปี พ.ศ. 2557 นำเสนอผลงานวิชาการ (ในฐานะผู้บรรยาย) ในงานประชุมศัลยแพทย์ตกแต่ง ที่ประเทศสิงคโปร์ เรื่อง Scarless Technique : New Technique for Upper Blepharoplasty
- ปี พ.ศ. 2558 นำเสนอผลงานวิชาการ (รูปแบบโปสเตอร์) เรื่อง What are Differences between Thai and Singaporean Scarless Technique for Double Eyelid Blepharoplasty? ที่งานประชุมศัลยแพทย์ตกแต่ง ประเทศสิงคโปร์
- ปี พ.ศ. 2559 นำเสนอผลงานวิชาการ (รูปแบบ E-Poster) เรื่อง Ptosis Correction by Mini-Incision ที่งานประชุมสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย
- ปี พ.ศ. 2567 เป็นตัวแทนสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย นำเสนอผลงานวิชาการ (ในฐานะผู้บรรยาย) เรื่อง Mini-Incision and Fat Transposition to Correct Sunken Eye and Ptosis ที่งานประชุมวิชาการ สมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย

ผลงานด้านสื่อออนไลน์

- ปี พ.ศ. 2557 ก่อตั้งกลุ่มแพทย์อาสาให้คำปรึกษาออนไลน์ เพจแรกของประเทศไทย : แพทย์เฉพาะทางบาทเดียว สนับสนุนโดย สสส.
- ปี พ.ศ. 2563 พัฒนาแอปพลิเคชัน “ใกล้มือหมอ” ช่วยตอบปัญหาด้านสุขภาพอัตโนมัติในช่วงการระบาดของโควิด-19
- ปี พ.ศ. 2565 เริ่มทำช่อง YouTube “หมอเฉพาะทางบาทเดียว”

สารบัญ

คำนำ	3
บทที่ 1 นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 2 กับติวเตอร์ลึกลับที่ติ๊กกรอสส์	8
• ติ๊กกรอสส์	10
• วันแรกพบ (อาจารย์ใหญ่ของผม)	14
• ติวเตอร์ลึกลับผู้มายามวิกาล	17
• ปริศนาคลี่คลายแล้ว...หรือยัง?	22
• ความบังเอิญหรือปาฏิหาริย์	24
• ส่งท้ายบท	26
บทที่ 2 นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 4 เสียงเรียกในความฝัน กับวิญญาณกตัญญู	28
• เสียงเรียกในความฝัน	30
• วิญญาณกตัญญูตามหาพ่อในชาติปัจจุบันเพื่อทดแทนคุณ	36
บทที่ 3 นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 6 เอ็กซ์เทิร์นกับคนไข้	50
• ชุตเก่งของคนไข้	52
• ส่งท้ายบท	61
บทที่ 4 แพทย์ใช้ทุนปีที่ 2 ฝันบอกเหตุ	64
• ฝันบอกเหตุ	66
- Case No. 1 คุณป้าวีไอพี	67
- Case No. 2 ป้าหนูจะไปพร้อมกับขา	72
- Case No. 3 ลูกวัวที่เกิดปีเสื่อ	77
• ส่งท้ายบท	82

บทที่ 5 แพทย์ใช้ทุนปีที่ 2 เจ้าหญิงนิทราแห่งภาคอีสาน	90
• เจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty)	92
บทที่ 6 แพทย์ประจำบ้าน ศัลยกรรมตกแต่ง	
ประสพกรรมในเบิร์นยูนิต	116
• ประสพกรรมในเบิร์นยูนิต	118
- Case No. 1 คุณหญิงปู้นึ่ง	122
- Case No. 2 พลทหาร – กิ่งก่า	125
- Case No. 3 ชาวตากับหนู	128
• ส่งท้ายบท	131
บทที่ 7 กลิ่นแห่งความตาย	138
• ‘ออสการ์’ ยมทูตในร่างแมว	140
• ส่งท้ายบท	145
บทที่ 8 การพยากรณ์ความตาย	148
• การพยากรณ์ความตายล่วงหน้า 10 ปี	150
บทที่ 9 30 วินาทีสุดท้ายก่อนตาย	156
• 30 วินาทีสุดท้ายก่อนตาย เราเห็นอะไร?	158
• ส่งท้ายบท	167
บทที่ 10 พระธาตุและพระโลหิตธาตุ	170
• พระธาตุและพระโลหิตธาตุ	172
• ส่งท้ายบท	184
บทที่ 11 คนจากอดีตชาติมาขอโหลิกรรม	194
• เมื่อคนจากอดีตชาติมาขอโหลิกรรม คุณจะทำอย่างไร?	196
• ส่งท้ายบท	210
ศัพท์น่ารู้ในเล่ม	216

1

นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 2
กับตัวเตอรส์ลับ
ที่ตักกรอสส์

ตึก กรอสส์

หลังจากเรียนแพทย์ชั้นปีที่ 1 ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา ก็ต้องย้ายมาเรียนต่อแพทย์ชั้นปีที่ 2 ที่คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ซึ่งการย้ายมาเรียนที่นี่เราจะเรียกว่า ‘ข้ามฟาก’ ในการเรียนแพทย์ชั้นปีที่ 2 นี้ บอกได้ว่าวิชาที่ตื่นเต้นและน่ากลัวที่สุดสำหรับผมก็คือ กายวิภาคศาสตร์ (Gross Anatomy) เพราะเป็นวิชาที่ต้องทำการผ่าอาจารย์ใหญ่ ซึ่งก็คือท่านผู้บริจาคร่างกายเป็นวิทยาทานสำหรับนักศึกษาแพทย์นั่นเอง

วิชากายวิภาคศาสตร์เป็นการเรียนรู้อวัยวะภายในและภายนอก รวมถึงระบบประสาทต่างๆ ท่านลองนึกดูว่า ถ้าตัวเองเป็นเด็กอายุ 18 ปี เคยผ่าแต่กบและกระต่ายในวิชาชีววิทยา โรงเรียนเซนต์คาเบรียล แล้วต้องมาผ่าร่างอาจารย์ใหญ่ ความรู้สึกเทียบกันไม่ได้เลยครับ

การเรียนวิชากายวิภาคศาสตร์ในสมัยผมเมื่อ 30 ปีก่อน เราเรียนที่ตึกกรอสส์ เรียกย่อมาจากคำว่า Gross Anatomy ตึกนี้มีอายุกว่า 100 ปี เป็นตึกสอนวิชากายวิภาคศาสตร์มาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล แต่ปัจจุบันได้ปรับเปลี่ยนเป็นพิพิธภัณฑ์ไปแล้ว

ตึกกอสส์เป็นตึกครึ่งปูนครึ่งไม้ 3 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นชั้นสำหรับเตรียมร่างอาจารย์ใหญ่เพื่อพร้อมสำหรับการเรียนการสอน โดยมีบ่อฟอร์มาลีน (Formaline) สำหรับแช่ร่างอาจารย์ใหญ่ ส่วนชั้นที่ 2 จะเป็นชั้นเรียนกายวิภาคศาสตร์ ห้องเรียนวิชานี้เราเรียกว่า ห้องเรียนกายวิภาค (Dissecting Room)

ในสมัยที่ผมเรียนนั้น ห้องเรียนกายวิภาคเป็นห้องขนาดไม่ใหญ่ 3 ห้องติดกัน แต่ละห้องจะมีเตียงไม้สำหรับวางร่างอาจารย์ใหญ่ประมาณ 15 เตียง (15 ร่าง) รวมแล้ว 45 ร่าง โดยมีนักศึกษาแพทย์เป็นผู้ศึกษา 4 คน ต่อ 1 ร่าง เมื่อมีการเรียนการสอนจึงทำให้ห้องเรียนกายวิภาคดูคับแคบไปเลย สาเหตุที่ห้องดูคับแคบเป็นเพราะตึกนี้ไม่ได้สร้างมาเพื่อรองรับการสอนนักศึกษาแพทย์เกือบ 200 คนต่อปีตั้งแต่ต้น

ส่วนชั้นที่ 3 เป็น “พิพิธภัณฑ์กายวิภาค - คอนดอน” โดยตั้งชื่อตามนายแพทย์เอ็ดการ์ เดวิดสัน คอนดอน (Edgar Davison Congdon) อดีตหัวหน้าภาควิชา

ปกตินักศึกษาแพทย์จะไม่ค่อยขึ้นไปบนชั้นนี้ เพราะบรรยากาศวังเวง ตีแผ่ อีกทั้งพวกเรามีตารางเรียนที่แน่นมากจึงไม่ค่อยมีเวลาแวะขึ้นไป

การเรียนกายวิภาคศาสตร์สมัยผมจะมีเตียงไม้กว้างประมาณ 1 เมตร ยาวประมาณ 1.80 เมตร โดยมีแผ่นพลาสติกสีเขียวปูรองร่างอาจารย์ใหญ่ที่ห่อด้วยผ้าขาวอีกชั้นหนึ่ง อาจารย์ใหญ่แต่ละท่านมีขนาดรูปร่างแตกต่างกันไป

อาจารย์ใหญ่บางท่านมีรูปร่างเล็ก ผิวหนังและกล้ามเนื้อติดกระดูก บางร่างก็ค่อนข้างท้วม บางร่างก็อ้วน และด้วยร่างที่อ้วนท้วมมีไขมันอยู่มากนี้แหละ เวลาเราใช้มีดผ่าตัดกรีดผิวหนังเพื่อศึกษาร่างกายอาจารย์ใหญ่

น้ำจากไขมันก็จะไหลออกมาตามใบมีดและซึมลงบนเตียงไม้ที่รองรับร่าง
นั้นไว้ ท่านคิดดูสิครับว่า เตียงไม้นี้รองรับร่างอาจารย์ใหญ่มากี่ร่างแล้ว
ในช่วง 100 กว่าปีที่ผ่านมา ดังนั้น โต๊ะไม้เหล่านี้จะมีกลิ่นเฉพาะตัวที่
ไม่สามารถอธิบายได้ จะหอมก็ไม่หอม จะเหม็นก็ไม่เหม็น แต่ปัจจุบันนี้
เตียงวางร่างอาจารย์ใหญ่เป็นโต๊ะสแตนเลสไปหมดแล้ว กลิ่นในห้องเรียน
กายวิภาคศาสตร์ก็น่าจะเปลี่ยนไปเช่นกัน

วันแรกพบ

(อาจารย์ใหญ่ของผม)

แม้วันเวลาจะผ่านมาเกือบ 30 ปีแล้ว แต่ผมยังจำวันแรกที่ได้เจอกับอาจารย์ใหญ่ของผมได้เสมอ ยังจำภาพทุกภาพได้ติดตลามาจนทุกวันนี้ ก่อนอื่นผมจะขอเล่าถึงการแบ่งโต๊ะเรียนกายวิภาคศาสตร์ของเรากันก่อน ที่คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เราจะเรียนกายวิภาคศาสตร์ตอนบ่าย ทุกวันต่อเนื่องตลอดทั้งปีการศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยอาจารย์ภาควิชาจะเลือกอาจารย์ใหญ่ให้ตามรายชื่อกลุ่มนักศึกษาที่จับกลุ่มกันมา กลุ่มผมเป็นชายล้วน 4 คน จริงๆ แล้วผมก็อยากให้มีนักศึกษาแพทย์ผู้หญิงอยู่ในกลุ่มบ้าง แต่ไม่มีใครยอมรวมกลุ่มด้วย กลุ่มผมเลยต้องเป็นชายล้วน

ในวันแรก อาจารย์ภาควิชาจะแปะประกาศรายชื่อกลุ่มนักศึกษา กับหมายเลขเตียง แล้วให้เราเดินหาเองว่าเตียงหมายเลขดังกล่าวอยู่ตรงไหนแน่นอนว่าเมื่อพวกเราเจอเตียงก็ต้องเจอร่างอาจารย์ใหญ่ด้วย และเมื่อเจออาจารย์ใหญ่แล้ว ตามธรรมเนียม...จะบอกว่าธรรมเนียมก็ไม่เชิง (เพราะนักศึกษาทำกันเอง อาจารย์ภาควิชาไม่ได้สั่ง) คือพวกผมจะไปซื้อพวงมาลัยจากตลาดวังหลังมาไหว้อาจารย์ใหญ่ และพวกเราจะเปลี่ยนพวงมาลัยไหว้

อาจารย์ใหญ่ลัปดาห์ละครั้ง

ผมอยากบอกเล่าความรู้สึกของตัวเองในวันแรกที่เดินเข้าไปในห้องเรียนกายวิภาคให้ฟัง ผมขอให้ท่านจินตนาการตามว่า ผมเดินเข้าไปในห้องมืดๆ ทึมๆ แล้วเห็นร่างกายมนุษย์ที่ไร้ชีวิตห่อด้วยพลาสติกวางอยู่บนเตียงไม้เรียงกันเป็นสิบๆ ร่าง ผมเดินผ่านร่างอาจารย์ใหญ่ร่างแล้วร่างเล่าเพื่อตามหาเตียงหมายเลขที่ได้รับมา ผมสังเกตเห็นว่าอาจารย์ใหญ่มีขนาดร่างแตกต่างกัน บางร่างมีขนาดเล็ก ทำให้เราจินตนาการถึงร่างขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ได้ว่าเป็นคุณยายใจดีอายุ 80 กว่าปีที่ปรีชาคร่างกายเพื่อเป็นวิทยาทานให้นักศึกษาแพทยศิริราชได้ศึกษา

เมื่อเดินมาถึงเตียงหมายเลขของกลุ่มผม สิ่งที่เห็นคือ ร่างขนาดใหญ่ที่หุ้มด้วยผ้าพลาสติกสีเขียว ตอนอาจารย์ใหญ่มียังมีชีวิตอยู่ผมว่าท่านต้องเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ความสูงน่าจะเกือบ 180 เซนติเมตรและน้ำหนักตัวอาจมากถึง 100 กิโลกรัม ตอนนั้นในใจผมคิดว่า อาจารย์ภาควิชาคงเลือกมาให้เหมาะกับกลุ่มผู้ชาย 4 คนล้วนเป็นแน่

ตัวเตอรส์ลึกลับ ผู้มายาามวิภาล

การเรียนนวิชากายวิภาคศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เป็นวิชาที่ยากและใช้เวลานานตลอดช่วงบ่ายโมงถึงบ่ายสามของทุกวัน นักศึกษาแพทย์จะต้องเรียนภาคบรรยาย (Lecture) ตามตำราในห้องเรียน ซึ่งเราจะเรียกว่า การบรีฟแล็บ (Brief Lab) หลังจากเรียนเสร็จแล้วจึงให้นักศึกษาไปห้องเรียนกายวิภาคที่ตึกกรอสส์ เพื่อทำปฏิบัติการผ่าร่าง อาจารย์ใหญ่ให้เห็นของจริงหลังจากเรียนภาคบรรยายมา ซึ่งกว่านักศึกษาจะเลิกเรียนจริงๆ ก็ประมาณ 6 โมงเย็นของทุกวัน

ในทุกชั้นเรียนของทุกคณะย่อมมีคนขยันอยู่เลยเวลาเลิกเรียน และย่อมมีคนที่ไม่ค่อยตรงต่อเวลาสุด ๆ เลิกเรียนรีบกลับบ้านรีบ ไม่แตกต่างจากในที่ทำงาน ซึ่งแน่นอนว่าสำหรับตัวผมแล้วจัดอยู่ในกลุ่มหลัง พอถึงเวลา 18.00 น. รีบ ผมก็รีบเผ่นกลับห้องที่หอพักทันที ผมไม่ได้กลัวอะไรที่ตึกกรอสส์หรอกครับ แต่...ผมเป็นคนขี้เกียจ ฮ่า ๆ

สำหรับเพื่อนๆ ผมหลายคนอยู่ถึง 20.00 น. และก็มีเพื่อนที่ขยันที่สุดอยู่จนถึง 4 ทุ่ม เทียงคินเลยก็มี ยิ่งช่วงใกล้ๆ สอบ เพื่อนบางคนแทบจะสิง (อาศัย) ที่ตึกกรอสส์กันเลยทีเดียว

ดังนั้น ดิกรอสส์ในสมัยที่ยังเปิดใช้งานอยู่ แม้จะเลยเวลาเที่ยงคืนไปแล้ว ไฟที่ติดก็ยังสว่างไสวอยู่ท่ามกลางคำคืนของโรงพยาบาลศิริราช ยิ่งดิกลมยิ่งพัดแรง คนที่จุมกรับสัมผัสไวก็จะรับรู้ได้ถึงกลิ่น...กลิ่นลมโชยเย็น ๆ จากแม่น้ำเจ้าพระยาเข้ามาถึงห้องเรียนกายวิภาคได้

เมื่อเรียนจบแต่ละบทก็ถึงเวลาสอบ (การเรียนในชั้นปีที่ 2 และ 3 จะเรียนไปสอบไปบทต่อบท ไม่ได้รอเรียนจนถึงกลางภาคหรือครบเทอมแล้วค่อยสอบ เพราะในแต่ละบทมีเนื้อหาเยอะมาก) การสอบจะมี 2 แบบ คือ สอบข้อเขียน เขียนจริง ๆ เป็นข้อสอบอัตนัย ไม่มีปรนัย และการสอบปฏิบัติการที่เราเรียกว่า แล็บกริ่ง ซึ่งก็คือการสอบที่ให้นักศึกษาเดินไปตามเตียงต่าง ๆ พอเห็นเข็มปักไว้ตรงส่วนต่าง ๆ ของร่างอาจารย์ใหญ่ ให้รีบตอบคำถามว่า ตรงที่เข็มปักคืออะไร ทำหน้าที่อย่างไร โดยต้องตอบให้เสร็จภายใน 30 วินาที

เมื่อถึงเวลาใกล้สอบ จู่ ๆ ก็มีเพื่อนที่ชอบอยู่จนดิกรอสส์ตื่นที่ดิกรอสส์มาบอกในชั้นเรียนว่า มีอาจารย์เก่งมากมาช่วยติว ท่านอธิบายเข้าใจง่าย แต่ไม่เคยเห็นอาจารย์ท่านนี้สอนในเวลาปกติเลย

อาจารย์ท่านนี้นักจะมาหลัง 4 ทุ่มไปแล้ว ใครสนใจอยากติวกับอาจารย์ให้มาที่ดิกรอสส์ตอน 4 ทุ่มขึ้นไปนะ เขาขออนุญาตอาจารย์แล้วว่าจะชวนเพื่อน ๆ ไปด้วย

แน่นอนว่า สำหรับคนชอบอะไรแบบ Fast track (ด่วนได้) อย่างผมพอได้ยินว่าจะมีการติวเท่านั้นแหละ...แทบจะตั้งตารอเวลา 4 ทุ่มไม่ไหวเลยทีเดียว

ด้วยความที่ว่าเป็นเวลาค่อนข้างดีจึงมีคนไปติวประมาณ 20 คน ซึ่งกำลังดี ไม่มากไปไม่น้อยไป ผมไปถึงตอน 4 ทุ่มก็มีเพื่อนไปกันแล้วหลายคนแต่อาจารย์ยังไม่มา เราก็ติวกันเองไปก่อน จนเวลาล่วงเลยไป

เกือบห้าทุ่ม ผมมองออกไปนอกหน้าต่างตึกกรอสส์ ท้องฟ้าคืนนี้มีดสนิท ไม่มีแสงจันทร์ มีเพียงแสงไฟนีออนสว่างไสวในห้องเรียนกายวิภาค แต่ส่วนอื่นๆ ในตึกมืดสนิท

เพื่อนๆ คนอื่นก็เริ่มถามเพื่อนที่นัดติวว่าวันนี้อาจารย์จะมาหรือเปล่า อาจารย์ยังไม่มาอีกเหรอ ติดต่ออาจารย์ยังงิ (สมัยเมื่อ 30 ปีก่อนนั้น ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีไลน์ ไม่มีเฟซบุ๊ก มีแต่เพจเจอร์ซึ่งเป็นอุปกรณ์ใช้รับข้อความคล้ายๆ ระบบเอสเอ็มเอส (SMS) ในปัจจุบัน โดยคนใช้บริการต้องโทรศัพท์ไปฝากข้อความไว้กับเจ้าหน้าที่คอลล์เซนเตอร์ (Call Center) แล้วเจ้าหน้าที่ก็จะส่งข้อความไปปรากฏอยู่บนเพจเจอร์ของคนที่เราต้องการส่งหา

ในยุคนั้นก็ไม่ได้มีเพจเจอร์ใช้กันทุกคน โดยเฉพาะนักศึกษายังไม่มียเลย...ในขณะที่ทุกคนกำลังสงสัยว่าจะตามอาจารย์ยังงิ ก็มีเสียงหนึ่งโพล่งขึ้นมาว่า “จตุรบดี!” แล้วทุกคนก็หัวเราะซ้ำๆ กันไป

พอเสียงหัวเราะเงียบลง อาจารย์ตีวเตอรื่ก็ปรากฏตัวขึ้นมาโดยไม่มีใครรู้ว่าอาจารย์เดินมาจากไหน อาจารย์อายุประมาณ 60 ปี ใส่แว่นตา กรอบดำหนาแบบแว่นทรงโบราณ ใส่เสื้อกาวน์ (Gown) สีขาวสะอาด มีกลิ่นหอมจางๆ ที่คุ้นจมูกมากแต่ไม่รู้ว่าเคยได้กลิ่นที่ไหน

อาจารย์บอกว่า “วันนี้สายหน่อยนะ เรามาเริ่มตีวเลยดีกว่า จะได้ไม่ตึกเกินไป” ซึ่งก็จริงอย่างที่เพื่อนบอก อาจารย์สอนเก่งมาก ตีวตีมาก

ใจดีมาก ถามอะไรอธิบายได้หมดและเข้าใจง่าย ผมรู้สึกว่าคุณอาจารย์สอน
อยู่นานมาก แต่พอเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ เวลาเพิ่งผ่านไปแค่ 30 นาที!

อาจารย์สอนไปเรื่อย ๆ จนเข็มนาฬิกาเดินถึงเวลาเที่ยงคืน ท่านก็
บอกพวกเราว่า “ได้เวลากลับแล้ว ไปพักผ่อนเถอะ” พวกเราก็แยกย้าย
ส่วนผมนั้นขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำก่อนกลับ อาจารย์บอกให้รีบไปรีบมา
ในใจผมก็นึกกลัวที่จะไปเข้าห้องน้ำในตึกกรอสส์ตอนเที่ยงคืน แต่มัน
เป็นเหตุสุดวิสัยจริง ๆ...เลยต้องวิ่งสุดชีวิตไปตามทางเดินมืด ๆ ในตึก
ระหว่างทางต้องผ่านโถงทางเดินที่แขวนภาพอาจารย์อดีตหัวหน้าภาค
ตั้งแต่แรกก่อตั้งคณะแพทยศาสตร์จนถึงปัจจุบัน

เข้าไปผมวิ่งไม่คิดชีวิต พอเสร็จธุระก็ค่อย ๆ เดินกลับ ขณะเดิน
กลับก็มีเวลามองภาพที่แขวนไว้ ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์หมอฝรั่ง เพราะใน
สมัยแรกก่อตั้งคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลเมื่อ 100 กว่าปีก่อนนั้น
ประเทศไทยยังไม่มีแพทย์แผนตะวันตก จึงต้องจ้างหมอฝรั่งมาเป็นครูสอน
นักเรียนแพทย์

แต่แล้ว... สายตาผมก็ไปสะดุดที่ภาพภาพหนึ่ง เป็นภาพคนไทยหน้าตา
คุ้นมาก นั่นเป็นใบหน้าของอาจารย์ที่ตีวพวกเราตะกี้ ในใจผมคิดทันที
ว่าได้คำตอบแล้ว อาจารย์ตีวได้เก่งขนาดนี้เพราะท่านเป็นอดีตหัวหน้าภาค
นี่เอง

พอผมมองไปที่ปลายทางเดินก็เห็นอาจารย์ยืนรออยู่ ผมรีบวิ่งไปหา
อาจารย์แล้วโค้งคำนับ (ศิริราชใช้วิธีการโค้งแทนการสวัสดีหรือยกมือไหว้)
แล้วเดินลงบันไดออกจากตึกกรอสส์ไป พอเดินออกจากตึกไปได้นิดหนึ่ง
ผมก็หันกลับมามองที่ตึกกรอสส์อีกครั้ง เห็นอาจารย์ยืนมองผมอยู่ ผมจึง
โค้งและยิ้มให้อาจารย์อีกรอบ พอผมเงยหน้าขึ้น ไฟที่ตึกก็ดับหมดแล้ว!

เมื่อ ‘หมอเกมส์’ ศัลยแพทย์และศัลยแพทย์ตกแต่ง เล่าเรื่องลึกลับ เหลือเชื่อ เหนือการพิสูจน์และบทสรุปทางการแพทย์

เรื่องราวที่ไม่มีสอนในตำราเหล่านี้เป็นเรื่องจริงหรือไม่?

- ตัวเตอรส์ลึกลับที่ตึกกรอสส์
- เสียงเรียกในความฝันกับวิญญาณกตัญญู
- ชุดเก่งของคนไข้
- พันบอกลเหตุ
- เจ้าหญิงนิกราแห่งภาคอีสาน
- ประสิทธิภาพในเบิร์นยูนิต
- กลิ่นแห่งความตาย
- การพยากรณ์ความตายล่วงหน้า 10 ปี
- 30 วินาทีสุดท้ายก่อนตาย เราเห็นอะไร?
- พระธาตุและพระโลหิตธาตุ
- ถ้าคนจากอดีตชาติมาขอโหสิกรรม คุณจะทำอะไร?

พร้อมจำหน่ายในรูปแบบ ☒ ปกอ่อน ☒ e-book ☐ audiobook

www.se-ed.com

SE-ED Publisher

คลิกแนะนำหนังสือ
สแกนที่นี่!

ISBN 978-616-08-5529-2

9 786160 855292
220 บาท

เคยไหมมีฝันอันล้ำค่า เรื่องลึกลับทางการแพทย์
เรื่องจริงหรือแค่คิดไปเอง?
หมวด : สุขภาพ